

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **DRASPOL CZ s.r.o.**, se sídlem Havířov-Město, Hlavní třída 174/58, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci**, se sídlem Brno, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2014, č.j. SZPI/AV821-16/2013, ve věci správního deliktu

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2014, č.j. SZPI/AV821-16/2013, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Olomouci (dále jen „správní orgán I. st.“) ze dne 10.9.2013 č.j. SZPI/AV821-5/2013, jímž byla žalobci dle § 17 odst. 3 písm. c) zák. č. 110/1997 Sb. uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce namítá, že je namístě řídit se celým právním řádem České republiky a dle zákona č. 676/2004 Sb. má výrobce lihovin povinnost značit líh ve spotřebitelském balení kontrolní páskou ve spotřebitelském balení, stejně jako jiná

osoba, která líh plní nebo dováží. Žalobce takovou osobou není, a proto tuto povinnost nemá, naopak coby distributor má pouze zajistit ochranu kontrolní pásky před poškozením, protože sám líh neprodává koncovým spotřebitelům, ale pouze dalším distributorům. Podle citovaného zákona by se žalobce dopustil deliktu pouze, pokud by nakládal s neznačeným lihem nebo s lihem s poškozenou kontrolní páskou. Vzorky byly odebrány z řádně označených spotřebitelských obalů a žalobce tedy dodržel všechny zákonné požadavky podle citovaného zákona. Pokud žalovaný dovozuje objektivní odpovědnost žalobce za vytýkaný delikt, je takový výklad restriktivní, neboť je na výrobcích či dovozcích potravin, aby je správně označili, a žalovaný jakožto distributor odpovídá za zachování takového označení v nepoškozené formě.

Žalobci je mimo jiné kladeno za vinu, že uváděl na trh lihoviny s deklarovaným obsahem etanolu 40%, avšak u např. výrobku „Moravská hruška“ byl zjištěn pouze 39,3% objem etanolu a u výrobku „Vodka extra jemná“ byl zjištěn pouze 39,4% etanolu. Žalobce namítá, že u běžné laboratorní praxe při metodách měření u autorizované nebo akreditované laboratoře je míra nepřesnosti od 0,7 % do 15 %. Zjištěné hodnoty objemu jsou v toleranci takovéto nepřesnosti a nepřesností měření mohly být naměřeny hodnoty nižší než deklarované, i když ve skutečnosti byla deklarovaná hodnota zachována. Žalobci tedy nelze klást k tíži, že s takovýmito lihovinami nakládal.

Žalobce dále namítá, že za kvalitu vyrobených potravin nesou objektivní odpovědnost provozovatelé potravinářských podniků, přičemž této odpovědnosti se nezabývá, pokud své zboží prodají distributorovi, jakým je žalobce. Žalobce, který je odpovědný za maloobchodní nebo distribuční činnost, nemá vliv na balení, označování, bezpečnost nebo neporušenost potravin. K těmto účelům pouze přispívá tím, že dále předá významné informace nezbytné ke sledování potravin. Pokud žalovaný vykládá zák. č. 110/1997 Sb. tak, že žalobce nese odpovědnost za balení a obsah jednotlivých potravin místo výrobce, s takovým výkladem se žalobce neztotožňuje, neboť žalobce nenese za tyto okolnosti primárně odpovědnost, ta náleží právě výrobcí, od něž žalobce předmětné potraviny odebral.

Žalobce dále namítá, že kontrolní protokol č. P 125-80134/12 ze dne 18.9.2012 nesplňuje zákonné požadavky, které by měl splňovat, když je jediným důkazem ve správním řízení, ve kterém mu byla uložena sankce. Z protokolu nelze dovodit, co bylo kontrolováno, jakého protiprávního jednání se žalobce měl dopustit a jaký právní předpis porušil. Pouhý odkaz na položky C1 až C25 uvedené v opatření P 125-80134/12/C nemůže postačit k zjištění, co bylo vlastně kontrolováno.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou s cílem zachytit nebezpečí již ve fázi výroby. Z § 5 písm. a) a § 6 a násl. zák. č. 110/1997 Sb. vyplývá, že výrobce odpovídá za opatření potraviny obalem a distributor odpovídá za neporušenost tohoto obalu. Žalovaný dovozuje, že žalobce nakoupil potraviny a je za ně odpovědný bez ohledu na případnou odpovědnost výrobce nebo prodejce. Výrobci byla uložena pokuta ve výši 5.000.000,- Kč a žalovaný tímto způsobem vlastně ukládá pokutu všem bez ohledu na liberační důvody.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí není určité ve specifikaci skutku, který je žalobci kladen za vinu a ve věci odkazu na užitá ustanovení právních předpisů. Výrok je proto nesrozumitelný a nejasný. Výroková část rozhodnutí musí obsahovat odkazy na příslušná ustanovení právních předpisů, což napadené rozhodnutí neobsahuje, a nesplňuje tak podmínky určitosti a srozumitelnosti.

Nakonec žalobce navrhuje, aby v případě, že by soud neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud přistoupil alespoň k výraznému snížení uložené pokuty či k úplnému upuštění od uložení takové pokuty, protože uložená pokuta je pro žalobce likvidační.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18.12.2014 navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření žalovaný uvedl, že cílem potravinového práva je zejména ochrana spotřebitele. Z čl. 1 bodu 3. nařízení č. 178/2002 plyne, že se toto nařízení vztahuje mimo jiné i na distribuci potravin. Nařízení takto neomezuje zákaz klamání spotřebitele jen na některé subjekty (např. jen výrobce, jak se domnívá žalobce), ale vztahuje se i na žalobce jako distributora, protože uvádí do oběhu lihoviny, které již byly označeny etiketou určenou pro konečného spotřebitele, a označení na této etiketě je způsobilé uvést spotřebitele v omyl. Pokud žalobce uvádí, že míra nepřesnosti měření obsahu etanolu se pohybuje u laboratorních zkoušek v rozmezí 0,7 % do 15 %, pak žalovaný se s takovým tvrzením neztotožňuje, když z příslušných protokolů o zkoušce ze dne 20.11.2012 plyne, že nepřesnost měření se pohybuje v rozmezí +/- 0,3% a nikoli v úrovni, jakou žalobce uvádí. Pokud žalobce tvrdí, že při manipulaci s předmětnými lihovinami dodržel požadavky a povinnosti uvedené v zák. č. 676/2004 Sb., žalovaný se s takovýmto výkladem neztotožňuje, neboť žalobce nese objektivní odpovědnost coby provozovatel potravinářského podniku. Že žalobce zajistil sledovatelnost a nepoškození obalů ještě neznamená, že nemá povinnost si ověřit, zdali uvádí na trh potraviny, které splňují požadavky potravinového práva. Ani výrobce a ani žalobce se však své odpovědnosti nezbaví tím, že potravinu prodají. Pokud jde o protokol č. P 125-80134/12 ze dne 18.9.2012, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že k uplatnění výhrad k protokolu slouží institut námitek, kterého však žalobce nevyužil. Předmětné lihoviny jsou následně specifikovány v zahájení správního řízení a protokol sám o sobě splňuje náležitosti § 15 odst. 1 a 2 tehdy platného zák. č. 552/1991 Sb. a zcela tedy vyhovuje tehdy platné právní úpravě. Pokud žalobce poukazuje na znění § 5 písm. a) a § 6 a násl. zák. č. 110/1997 Sb., žalovaný k tomu uvádí, že žalobce tak činí bez jakéhokoli vysvětlení, přičemž uvedená ustanovení se netýkají předmětu správního řízení. Odpovědnost každého subjektu je v rámci potravinového práva vyhodnocována samostatně, tj. v rámci samostatného správního řízení. Vina žalobce vytýkaným jednáním byla tedy shledána bez ohledu na odpovědnost výrobce. Není pravdou, že by žalovaný ukládal pokuty každému subjektu bez ohledu na možnost liberace. Žalobce v řízení netvrdil ani neprokázal, že by naplnil podmínky § 17i odst. 1 zák. č. 110/1997 Sb. a že by tedy měl být liberován, přičemž tímto se žalovaný v napadeném rozhodnutí též zabýval. Pokud žalobce namítá neurčitost výroku napadeného rozhodnutí, žalovaný se s tímto tvrzením neztotožňuje, neboť vymezení skutku a užití právní úpravy je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu I. st. a v napadeném rozhodnutí je pak ve výroku dle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. uvedeno, že odvolání se zamítá a rozhodnutí se potvrzuje. Pokud

se žalobce domáhá snížení uložené pokuty, žalovaný s tímto nesouhlasí, když jeho návrh nemá oporu v jeho dalších tvrzeních.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dle zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, byla dne 18.9.2012 správním orgánem I. st. provedena kontrola žalobce. Při kontrole byly odebrány vzorky lihovin Tuzemský obj. alk. 40% á 6,0 l, Borovička zlatá obj. alk. 40% á 6,0 l, Moravská Hruška obj. alk. 40% á 6,0 l, Borovička obj. alk. 40% á 6,0 l, Švestka z Moravy obj. alk. 42% á 6,0 l, Režná obj. alk. 35% á 6,0 l, Meruňka obj. alk. 35% á 6,0 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 6,0 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 6,0 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 1,0 l, Tuzemský obj. alk. 40% á 1,0 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 0,5 l, Meruňka obj. alk. 35% á 1,0 l, Borovička zlatá obj. alk. 40% á 1,0 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 1,0 l, Tuzemský obj. alk. 40% á 0,5 l, Fernet citrus obj. alk. 30% á 1,0 l, Moravská Hruška obj. alk. 40% á 1,0 l, Švestka z Moravy obj. alk. 42% á 0,5 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 0,1 l, Tuzemský obj. alk. 40% á 0,1 l, Meruňka obj. alk. 35% á 0,1 l, Borovička obj. alk. 40% á 0,1 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 0,1 l. O kontrole byl sepsán protokol č. P 125-80134/12, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že byly odebrány vzorky u lihovin, ve vztahu ke kterým bylo uloženo opatření č. P125-80134/12/C, položky C1-C25, přičemž samostatně výslovně nejsou předmětné lihoviny v protokole vyjmenovány. Žalobce se v rámci provedené kontroly nevyjádřil, nevyjádřil se ani k protokolu a nevyužil institutu námitek proti protokolu. Z protokolu č. P 160-80134/12 soud zjistil, že celkem třináct z dvaceti pěti odebraných vzorků nevyhovuje požadavkům kladeným na lihoviny určené k lidské spotřebě. Dne 18.7.2013 zahájil správní orgán I. st. správní řízení o správním deliktu proti žalobci. Žalobce se po zahájení správního řízení nevyjádřil a po ukončení dokazování nevyužil svého práva dle § 36 odst. 3 s.ř. a k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil, ač byl o tomto svém právu poučen a k jeho naplnění mu byla poskytnuta lhůta. Z protokolů o provedené zkoušce ze dne 20.11.2012 soud zjistil, že odchylka pro obsah etanolu při provedeném měření činí +/- 0,3%. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 10.9.2013 č.j. SZPI/AV821-5/2013 soud zjistil, že lihovina distribuovaná žalobcem, Tuzemský 40 % obj. alk á 6,0 l, celkové množství 54 l, obsahoval u prvního odebraného vzorku 4.877 mg metanolu na 1 l, u druhého pak 5196 mg/l, tedy množství vyšší než nejvyšší možné přípustné množství metanolu, které činí 300mg/l. Dále Fernet Citrus 30% obj. alk. á 6,0 l, celkové množství 6 l obsahoval 14.242 mg metanolu na 1 l. Tyto lihoviny byly shledány potravinami nikoli bezpečnými, přičemž jejich uváděním na trh žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. a) zák. č. 110/1997 Sb. Dále pak lihoviny Moravská Hruška 40% obj. alk. á 6,0 l, Borovička obj. alk. 40% á 6,0 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 6,0 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 6,0 l, Meruňka obj. alk. 35% á 1,0 l, Borovička zlatá obj. alk. 40% á 1,0 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 1,0 l, Fernet citrus obj. alk. 30% á 1,0 l, Pepermintový likér obj. alk. 25% á 0,1 l, Tuzemský obj. alk. 40% á 0,1 l, Vodka extra jemná obj. alk. 40% á 0,1 l byly způsobilé uvádět svým označením spotřebitele v omyl, když obsahovaly nižší objemové procento etanolu, než kolik bylo uvedeno na jejich obalu, přičemž jejich uváděním na trh žalobce naplnil skutkovou podstatu

správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb. Za tyto správní delikty byla žalobci dle § 17 odst. 3 písm. c) zák. č. 110/1997 Sb. uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a dále byl dle § 79 odst. 5 s.ř. žalobce zavázán uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Pokud jde o zjištění nevyhovujícího složení kontrolovaných lihovin, vycházel z protokolu o kontrole provedené u žalobce a protokolů o zkoušce a posudku kontrolovaných lihovin, objem lihovin uvedených na trh pak správní orgán I. st. zjišťoval z daňových dokladů vystavených k odběru zboží a protokolu o kontrole. Správní orgán I. st. se zabýval též naplněním podmínek dle § 17i odst. 1 zák. č. 110/1997 Sb. a naplnění těchto podmínek neshledal, neboť se o jejich tvrzení či prokázání žalobce ani nepokusil. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 25.10.2013, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím, kterým bylo zároveň potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. st.

Žalobce namítal, že dle zák. č. 676/2004 Sb. dostal svým povinností, když coby distributor zajistil ochranu kontrolní pásky před poškozením, protože sám líh nevyrábí, ani nedistribuuje konečným spotřebitelům. Soud se dodržáním povinností žalobce dle zák. č. 676/2004 Sb. nezabýval, neboť nedodržení této povinností nebylo žalobci v předmětném řízení nikdy kladeno za vinu. Dodržení či nedodržení těchto povinností tedy nebylo nikdy předmětem správního řízení a prokázání dodržení těchto povinností nemůže mít na rozhodnutí soudu vliv. Žalobci byla ukládána pokuta za naplnění skutkové podstaty správních deliktů dle § 17 odst. 2 písm. a), b) zák. č. 110/1997 Sb.

Žalobce dále namítal, že pokud je mu kladeno za vinu mimo jiné klamání spotřebitele tím, že kontrolované lihoviny obsahovaly objem alkoholu v množství o 0,7 % či 0,6 % nižším, než bylo deklarováno na označení lihoviny, přičemž takovéto množství se ještě pohybuje v rámci nepřesnosti měření, soud se s těmito námitkami žalobce neztotožňuje. Z protokolů o provedené zkoušce ze dne 20.11.2012 soud zjistil, že nepřesnost měření objemu etanolu se při užití metodě pohybuje v rozmezí +/- 0,3 %, přičemž s ohledem na tuto skutečnost, pokud byl naměřen objem alkoholu o 0,7 % resp. 0,6 % nižší než deklarovaný, je zřejmé, že nebyl dodržen deklarovaný objem alkoholu, i kdyby bylo měření nepřesné o nejvyšší možnou míru v žalobcův neprospěch.

Žalobce dále namítal, že objektivní odpovědnost za kvalitu vyrobených lihovin nesou jejich výrobci, kteří se jí nemohou zbavit tím, že takové lihoviny prodají. On sám pak takovou odpovědnost jakožto pouhý distributor nést nemůže. S touto argumentací se soud nemohl ztotožnit. Žalobce je nutno ve smyslu zák. č. 110/1997 Sb. považovat za provozovatele potravinářského podniku, když naplňuje podmínky čl. 1 bodu 3. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002, když za provozovatele potravinářského podniku je nutno považovat dle tohoto nařízení i distributora, nikoli pouze výrobce či dovozce potravin. V předmětném správním řízení byla řešena odpovědnost žalobce za správní delikty, ale tato skutečnost nesnímá odpovědnost z dalších osob, které mohly naplnit skutkovou podstatu stejných správních deliktů ve vztahu ke stejným lihovinám například tím, že je prodaly žalobci. Takovou úvahu v napadeném rozhodnutí přdestírá i žalovaný, když nad rámec nutného konstatuje i potrestání výrobce lihovin, k nimž se vztahuje naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za nějž je trestán žalobce. Naopak ale samotná odpovědnost výrobce předmětných lihovin nesnímá odpovědnost

z žalobce, který jakožto provozovatel potravinářského podniku nese objektivní odpovědnost ve vztahu k lihovinám, s nimiž obchoduje. Žalobce měl prostředky k tomu, aby alespoň namátkově testoval kvalitu lihovin, které dále distribuuje či podnikl jiné kroky k zamezení klamání spotřebitelů či dokonce ohrožení jejich zdraví, přičemž této odpovědnosti se nemůže zprostit pouhým poukázáním na pochybení jiných osob v rámci distribučního řetězce, byť by se jejich pochybení mohla jevit jako závažnější a rozsáhlejší ve srovnání se žalobcovými.

Žalobce namítal, že protokol č. P 125-80134/12 ze dne 18.9.2012 nesplňuje zákonné požadavky, když neobsahuje výčet lihovin, jejichž vzorky byly odebrány, ale pouze v tomto směru odkazuje na opatření č. P 125-80134/12/C ze dne 18.9.2012 a jeho přílohy C1 až C25. Soud přezkoumal obsah předmětných listin a dospěl k závěru, že procesní práva žalobce nebyla obsahem protokolu porušena natolik závažným způsobem, aby to mohlo mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí. Žalobci lze přisvědčit v tom, že protokol by měl obsahovat výčet lihovin, z nichž byly odebrány vzorky. Nelze mu však přisvědčit do té míry, aby na základě této skutečnosti bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Žalobce s ohledem na obsah protokolu a opatření, které byly vyhotoveny ve stejném dni v rámci jediné kontroly, mohl bezpečně zjistit, z jakých lihovin byly vzorky odebrány. V době, kdy kontrola proběhla, byly tyto skutečnosti žalobci bezpochyby známy, proto v rámci správního řízení nebrojil proti obsahu protokolu námitkami, ve svém vyjádření na pochybení v protokolu nepoukázal a ani při zahájení správního řízení jakékoli pochybení správnímu orgánu I. st. nevytkl. Žalobce z obsahu listin mu předaných od počátku kontroly věděl, kterých lihovin se tato týká, a mohl to kdykoli dodatečně zjistit nahlédnutím do těchto listin. Za těchto okolností neexistoval důvod, proč by se dále měl obsahem protokolu co do vytýkané vady zabývat správní orgán I. st. a rovněž proto neexistuje důvod, proč ve vytýkané vadě měl soud spatřovat natolik závažné procesní pochybení, aby kvůli němu napadené rozhodnutí zrušil.

Žalobce argumentuje zněním § 5 a § 6 a násl. zák. č. 110/1997 Sb. ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí s tím, že neporušil své povinnosti distributora stanovené mu v těchto ustanoveních. Soud se ztotožnil se s názorem vyjádřeným žalovaným, že tato ustanovení neobsahují žádná pravidla chování či povinnosti stanovené žalobci, které by byly pro řešenou věc relevantní. § 5 zák. č. 110/1997 Sb. obsahuje zákonné nároky na obaly pro balení potravin a § 6 zák. č. 110/1997 Sb. stanoví informace, které mají být na obalu uvedeny. Pokud žalobce neposkytl v žalobě žádnou komplexnější argumentaci stran toho, v jakém směru by tato ustanovení měla být vykládána v jeho prospěch, soud nemůže jen na základě poskytnuté argumentace jeho žalobě vyhovět.

Žalobce namítá, že žalovaný mu uložil pokutu bez ohledu na liberační důvody. S touto námitkou se soud ztotožnit nemůže, když žalovaný se existencí liberačních důvodů dle § 17i odst. 1 zák. č. 110/1997 Sb. i důvodů pro upuštění od uložení pokuty dle § 17i odst. 6 zák. č. 110/1997 Sb. zabýval a zabýval se jimi i správní orgán I. st. Sám žalobce, bez ohledu na znění § 17i odst. 1 zák. č. 110/1997 Sb. naopak v řízení existenci liberačních důvodů netvrdil ani neprokázal, proto nelze přisvědčit k jeho námitce, že žalovaný v řízení liberační důvody neshledal.

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí není ve svém výroku dostatečně určité a neobsahuje odkaz na užití právní předpisy, soud se s takovou argumentací ztotožnit nemůže. Výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti a je dostatečně určitý, pokud jde o jeho obsah. Pokud žalobce spatřuje pochybení žalovaného v tom, že výrok napadeného rozhodnutí pouze potvrzuje rozhodnutí správního orgánu I. st. aniž by samostatně obsahoval skutkovou větu a její právní kvalifikaci, s takovýmto výkladem se soud neztotožňuje, když § 90 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. žalovanému neukládá rozhodnout ve věci znovu jako orgán prvního stupně, ale naopak rozhodnout o odvolání žalobce, tedy potvrdit, zrušit či změnit rozhodnutí správního orgánu I. st. Výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí je za těchto okolností naprosto přiléhavý.

Žalovaný se nakonec domáhá snížení pokuty mu uložené či upuštění od uložení pokuty, neboť tato je s ohledem na jeho ekonomický stav pro něj likvidační. Soud ve smyslu § 78 odst. 2 posoudil návrh na moderaci uložené sankce a návrhu nevyhověl. S ohledem na skutkový stav, zjištěný správními orgány, je uložená pokuta odpovídající závažnosti projednávaného správního deliktu. Žalobce distribuoval lihoviny, jejichž požití již nemohlo být považováno ze zdravotního hlediska za bezpečné. Správní orgán I. st. i žalovaný při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednili závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a k okolnosti, za nichž byl spáchán ve smyslu § 17i odst. 2 zák. č. 110/1997 Sb., přičemž soud se s úvahami žalovaného v tomto směru ztotožnil. Žalovaný se zabýval v napadeném rozhodnutí i ekonomickou situací žalobce, přičemž žalobce proti úvahám žalovaného v tomto směru nic konkrétního nenamítl. Za těchto okolností soud nemá důvod přistupovat ke snížení uložené sankce, když její výše se soudu jeví jako přiměřená všem výše vyjmenovaným okolnostem.

U jednání soudu žalobce navrhoval provedení důkazu čtením prohlášení společnosti VAPA DRINK s. r. o., jímž žalobcův dodavatel prohlašuje, že platbu za předmětné zboží žalobci nevrátí, protože bylo v pořádku. Soud tento důkaz neprováděl, neboť s ohledem na výše zmíněné nemohlo mít jeho provedení žádný vliv na rozhodnutí soudu ve věci.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 17. srpna 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu